RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 79.115/1
van 27 april 2026

over

een ontwerp van koninklijk besluit ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen’

CONSEIL D’ÉTAT
section de législation

avis 79.115/1
du 27 avril 2026

sur

un projet d’arrêté royal ‘modifiant l’arrêté royal du 23 septembre 1958 portant règlement général sur la fabrication, l’emmagasinage, la détention, le débit, le transport et l’emploi des produits explosifs et l’arrêté royal du 20 octobre 2015 concernant la mise à disposition sur le marché d’articles pyrotechniques’

‡LW-AGF|LDFCE-HJBBFVT‡

Op 26 maart 2026 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Economie verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen'.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 21 april 2026. De kamer was samengesteld uit Pierre LEFRANC, kamervoorzitter, Brecht STEEN en Tim CORTHAUT, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Pieter AERTGEERTS, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Tim CORTHAUT, staatsraad.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 27 april 2026.

*

Le 26 mars 2026, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Ministre de l'Economie à communiquer un avis dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal 'modifiant l'arrêté royal du 23 septembre 1958 portant règlement général sur la fabrication, l'emmagasinage, la détention, le débit, le transport et l'emploi des produits explosifs et l'arrêté royal du 20 octobre 2015 concernant la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques'.

Le projet a été examiné par la première chambre le 21 avril 2026. La chambre était composée de Pierre LEFRANC, président de chambre, Brecht STEEN et Tim CORTHAUT, conseillers d'État, Michel TISON, assesseur, et Wim GEURTS, greffier.

Le rapport a été présenté par Pieter AERTGEERTS, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Tim CORTHAUT, conseiller d'État.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 27 avril 2026.

*

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit strekt tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 'houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen' en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 'betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen'.

Het ontwerp strekt ertoe, met toepassing van artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 12 juni 2013 'betreffende de harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen (herschikking)' (hierna: richtlijn 2013/29/EU) een aantal maatregelen te nemen om het bezit, gebruik en/of de verkoop aan het grote publiek van bepaalde categorieën van vuurwerk, pyrotechnische artikelen voor theatergebruik en andere pyrotechnische artikelen te verbieden of te beperken. Daarmee strekt het ontwerp ook tot uitvoering van de beschikking van het Benelux Comité van Ministers van 27 september 2022 'betreffende het tegengaan van de oneigenlijke aanwending van pyrotechnische artikelen bedoeld voor het grote publiek'.

Het ontwerp beoogt tegemoet te komen aan de vernietiging van het koninklijk besluit van 9 februari 2024 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen' door de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, bij arrest nr. 263.383 van 22 mei 2025.

Artikel 1 van het ontwerp wijzigt artikel 260 van het koninklijk besluit van 23 september 1958. De opnieuw ingevoegde paragraaf 2 strekt ertoe voor een beperkte hoeveelheid van bepaalde soorten pyrotechnische artikelen handelaars die geen kleinhandelaars van feestvuurwerk zijn vrij te stellen van een opslagvergunning voor het onder zich houden en de verkoop van die producten.

Artikel 2 wijzigt artikel 265 van het koninklijk besluit van 23 september 1958 en strekt ertoe te bepalen welke soorten vuurwerk een particulier onder zich mag houden zonder vergunning.

Artikel 3 voegt opnieuw een artikel 265*bis* in het koninklijk besluit van 23 september 1958 in, dat ertoe strekt de leeftijdsgrenzen, zoals bepaald in artikel 13 van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 voor de verkoop van pyrotechnische artikelen, eveneens van toepassing te maken op het bezit ervan.

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

Artikel 4 vervangt artikel 267 van het koninklijk besluit van 23 september 1958 door een bepaling die erin voorziet dat vakmensen andere pyrotechnische artikelen van categorie P1 die voor voertuigen nodig zijn, mogen opslaan zonder vergunning tot een hoeveelheid van vijf kilogram pyrotechnische sas, voor zover deze artikelen niet aan particulieren worden verkocht tenzij zij in of op een voertuig zijn gemonteerd.

Artikel 5 wijzigt artikel 12 van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015. Deze wijzigingen strekken tot het invoeren van een verbod voor marktdeelnemers om bepaalde subcategorieën van pyrotechnische artikelen van categorie P1 en alle pyrotechnische artikelen van categorie T1 op de markt aan consumenten aan te bieden.

Artikel 6 wijzigt artikel 13 van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 teneinde, enerzijds, een verwijzing naar categorie T1 te schrappen in het licht van het algemene verbod op de verkoop van pyrotechnische artikelen van categorie T1 aan consumenten en, anderzijds, te bepalen dat marktdeelnemers pyrotechnische artikelen van categorieën F3, F4, T1, T2 en P2 uitsluitend aan personen met gespecialiseerde kennis op de markt mogen aanbieden.

Artikel 7 wijzigt artikel 56 van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 door het schrappen van verwijzingen naar categorieën van pyrotechnische artikelen die ingevolge het ontwerp niet langer aan consumenten mogen worden aangeboden.

RECHTSGROND

3. Het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 1, eerste lid, van de wet van 28 mei 1956 'betreffende ontplofbare en voor deflagratie vatbare stoffen en mengsels en de daarmede geladen tuigen' en artikel IX.4, § 1, eerste lid, 1°, van het Wetboek van economisch recht, aan welke bepalingen wordt gerefereerd in de aanhef van het ontwerp.[1]

ALGEMENE OPMERKINGEN

4.1. De afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft zich reeds eerder uitgesproken over een gelijkaardig ontwerp in advies 75.056/1 van 28 december 2023. Dat ontwerp werd uiteindelijk het koninklijk besluit van 9 februari 2024 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen'.

Het koninklijk besluit van 9 februari 2024 werd echter vernietigd door de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, bij arrest nr. 263.383 van 22 mei 2025 op grond van twee gegrond geachte middelen. De bepalingen van het vernietigde koninklijk besluit van 9 februari

[1] Zie adv.RvS 75.056/1 van 28 december 2023 over een ontwerp van koninklijk besluit 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen' (impliciet).

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

2024 worden hernomen, met enkele wijzigingen teneinde rekening te houden met de vernietiging door de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak.

4.1.1. De gecontesteerde minimumleeftijdsgrens van 18 jaar voor de verkoop aan en het onder zich houden door consumenten van pyrotechnische artikelen uit het vernietigde besluit werd niet hernomen in het thans voorliggende ontwerp. De invoering bij artikel 5 van het ontwerp van een verbod voor consumenten op bepaalde subcategorieën van pyrotechnische artikelen van categorie P1 en van een volledig verbod voor consumenten op pyrotechnische artikelen van categorie T1 wordt ook omstandiger verantwoord in het bij het ontwerp gevoegde verslag aan de Koning. Die bepalingen geven dan ook geen aanleiding tot opmerkingen.

4.1.2. De regel dat particulieren slechts vuurwerk ten belope van één kilogram pyrotechnische sas onder zich mogen houden zonder vergunning wordt behouden in het thans voorliggende ontwerp, maar wordt omstandiger verantwoord in het bij het ontwerp gevoegde verslag aan de Koning. Bijgevolg moet worden onderzocht of die bepaling, die werd vernietigd wegens schending van de materiëlemotiveringsplicht, in het kader van het nieuwe besluit, dat vergezeld gaat van een omstandig verslag aan de Koning, wel afdoende wordt verantwoord (opmerking 4.2).

4.2. De Raad van State heeft artikel 2 van het koninklijk besluit van 9 februari 2024 vernietigd wegens schending van de materiëlemotiveringsplicht.[2]

4.2.1. Artikel 265, 7° van het koninklijk besluit van 23 september 1958, zoals gewijzigd door artikel 2 van het vernietigde koninklijk besluit, luidde als volgt:

> "Geen vergunning is vereist om de volgende produkten onder zich te houden:
>
> […]
>
> 7° een hoeveelheid feestvuurwerk en vuurwerk voor technisch gebruik en/of seinvuurwerk, ten belope van een kilogram erin vervatte pyrotechnische sas, van de volgende soorten:
>
> a) pyrotechnische artikelen die marktdeelnemers mogen aanbieden aan consumenten volgens artikel 12 van het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen;
>
> b) klappertjes die speciaal zijn ontworpen voor speelgoed;
>
> c) noodseinen die ingedeeld zijn als uitrusting voor zeeschepen volgens het koninklijk besluit van 25 april 2016 inzake uitrusting van zeeschepen en de organisatie van het markttoezicht, en die uitsluitend voorhanden gehouden worden voor gebruik op vaartuigen waar deze verplicht aan boord moeten zijn."

4.2.2. De door artikel 2 van het thans voorliggende ontwerp bevestigde beperking voor particulieren om slechts vuurwerk ten belope van één kilogram pyrotechnische sas onder zich te mogen houden zonder vergunning, vervat in artikel 265, 7°, van het koninklijk besluit van

[2] Zie RvS 22 mei 2025, nr. 263.383, overwegingen 17 tot 26.

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

23 september 1958, heeft, in de versie zoals vervangen bij het koninklijk besluit van 25 april 2004,[3] het voorwerp uitgemaakt van een prejudiciële procedure voor het Hof van Justitie die geleid heeft tot het arrest van 26 september 2018 in de zaak C-137/17.[4] Dienaangaande oordeelde het Hof van Justitie het volgende, weliswaar nog op basis van de vorige richtlijn:[5]

> "52 Tot slot wordt niet betwist dat een nationale regeling als in het hoofdgeding, die de verkoop van vuurwerk met meer dan 1 kg pyrotechnische sas aan consumenten zonder de daartoe vereiste vergunning verbiedt, een beperking van het vrij verkeer van deze producten vormt. Zoals in punt 49 van dit arrest is gepreciseerd, is een beperking van het vrij verkeer van pyrotechnische artikelen die aan de voorschriften van deze richtlijn voldoen, volgens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2007/23 in beginsel evenwel verboden.
>
> 53 Zoals in punt 50 van dit arrest in herinnering is gebracht, kan een dergelijke beperking echter uit hoofde van artikel 6, lid 2, van deze richtlijn worden gerechtvaardigd door redenen van openbare orde, openbare veiligheid of milieubescherming.
>
> 54 In dat verband heeft de Belgische regering ter terechtzitting aangevoerd dat de nationale regeling die in het hoofdgeding aan de orde is, ertoe strekt de openbare orde en de openbare veiligheid te beschermen en niet kan worden beschouwd als kennelijk onevenredig.
>
> 55 Wat betreft het evenredigheidsbeginsel is het weliswaar in laatste instantie aan de verwijzende rechter om, in het kader van een beoordeling van alle omstandigheden feitelijk en rechtens, na te gaan of deze nationale regeling geschikt is om ervoor te zorgen dat de nagestreefde doelstellingen worden verwezenlijkt en niet verder gaat dan noodzakelijk is om ze te bereiken, maar het Hof, dat wordt aangezocht om de verwijzende rechter een nuttig antwoord te geven, is desalniettemin bevoegd om op basis van het dossier waarover het beschikt en van de aan het Hof overgelegde schriftelijke en mondelinge opmerkingen van partijen aanwijzingen te geven die deze rechter in staat stellen in de bij hem aanhangige zaak uitspraak te doen.
>
> 56 Ten eerste moet eraan worden herinnerd dat de lidstaten, op het vlak van de mogelijkheden om met behulp van het nationaal recht de openbare orde en de openbare veiligheid te beschermen, vrij blijven om de eisen van openbare orde en openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen. De lidstaten zijn bij uitsluiting bevoegd ter zake van de handhaving van de openbare orde en de bescherming van de binnenlandse veiligheid op hun grondgebied, en genieten enige beoordelingsvrijheid om naargelang van de specifieke sociale context en het belang dat zij hechten aan een naar het recht van de Unie wettig doel, te bepalen met welke maatregelen concrete resultaten kunnen worden bereikt (zie in deze zin arresten van 15 juni 1999, Heinonen, C-394/97, EU:C:1999:308, punt 43; 14 maart 2000, Église de scientologie, C-54/99, EU:C:2000:124, punt 17, en 10 juli 2008, Jipa, C-33/07, EU:C:2008:396, punt 23).
>
> 57 Voorts vormt het opwerpen van de exceptie van openbare orde en de openbare veiligheid volgens vaste rechtspraak van het Hof een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van goederen, die strikt moet worden uitgelegd en waarvan

[3] Koninklijk besluit van 25 april 2004 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen'.

[4] HvJ 26 september 2018, C-137/17, *Van Gennip e.a.*, ECLI:EU:C:2018:771.

[5] Richtlijn 2013/29/EU heeft richtlijn 2007/23/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 mei 2007 'betreffende het in de handel brengen van pyrotechnische artikelen' ingetrokken. Richtlijn 2007/23/EG vormt de voorganger van richtlijn 2013/29/EU vervangen.

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

de draagwijdte door de lidstaten niet eenzijdig kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie (zie naar analogie arresten van 31 januari 2006, Commissie/Spanje, C-503/03, EU:C:2006:74, punt 45; 19 juni 2008, Commissie/Luxemburg, C-319/06, EU:C:2008:350, punt 30, en 13 juli 2017, E, C-193/16, EU:C:2017:542, punt 18 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

58 Zo heeft het Hof toegelicht dat het begrip openbare orde hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arresten van 31 januari 2006, Commissie/Spanje, C-503/03, EU:C:2006:74, punt 46; 19 juni 2008, Commissie/Luxemburg, C-319/06, EU:C:2008:350, punt 50, en 17 november 2011, Aladzhov, C-434/10, EU:C:2011:750, punt 35).

59 In casu moet worden vastgesteld dat pyrotechnische artikelen naar hun aard gevaarlijk zijn en, met name wat artikelen met meer dan 1 kg pyrotechnische sas betreft, de veiligheid van personen in gevaar kunnen brengen, zoals de advocaat-generaal in punt 88 van zijn conclusie heeft opgemerkt. Tevens heeft hij terecht erop gewezen dat die artikelen juist vanwege hun aard en afhankelijk van de omstandigheden waarin zij worden gebruikt, de openbare orde konden verstoren.

60 Door het vereiste de verkoop van pyrotechnische artikelen met meer dan 1 kg pyrotechnische sas aan particulieren te verbinden aan de voorwaarde dat deze particulieren over een vergunning beschikken, kan gevaar voor de openbare orde en de openbare veiligheid worden voorkomen aangezien op grond van deze nationale regeling de hoeveelheid pyrotechnische sas die iemand in bezit heeft, kan worden gecontroleerd en zo nodig beperkt. Dientengevolge is deze nationale regeling geschikt om de openbare orde en de openbare veiligheid te beschermen.

61 Met betrekking tot, ten tweede, de vraag of de nationale regeling niet verder gaat dan nodig is om de nagestreefde doelstellingen te verwezenlijken, moet eraan worden herinnerd dat artikel 6, lid 2, van richtlijn 2007/23 de lidstaten een aanzienlijke beoordelingsmarge laat om maatregelen vast te stellen omwille van de openbare orde, de openbare veiligheid of de milieubescherming. Tot deze maatregelen, die zowel op het bezit als op het gebruik en de verkoop van bepaalde pyrotechnische artikelen kunnen zien, behoren de verbodsmaatregelen zoals de beperkende maatregelen.

62 In casu komt uit het dossier voor het Hof naar voren dat de nationale regeling die in het hoofdgeding aan de orde is, geen absoluut verbod van de verkoop van pyrotechnische producten behelst, maar daaraan enkel de voorwaarde verbindt dat de consument over een vergunning beschikt wanneer hij feest- en seinvuurwerk met meer dan 1 kg pyrotechnische sas koopt.

63 Daaruit volgt dat deze nationale regeling de verkoop van bepaalde pyrotechnische producten aan consumenten beperkt.

64 Zoals de advocaat-generaal in punt 97 van zijn conclusie heeft opgemerkt, worden de door de Belgische regering ingeroepen fundamentele belangen ogenschijnlijk niet even doeltreffend beschermd door minder restrictieve maatregelen, zoals registratie na aankoop van producten die een bepaalde hoeveelheid pyrotechnische sas bevatten. Met een dergelijke maatregel kan weliswaar worden nagegaan hoeveel pyrotechnische sas een consument heeft gekocht, maar kan de hoeveelheid die kan worden verkregen niet worden beperkt, en kan dus niet even doeltreffend worden opgetreden tegen de bedreiging van de betrokken fundamentele belangen. Derhalve gaat de nationale regeling die in het hoofdgeding aan de orde is, ogenschijnlijk niet verder dan nodig is om de openbare orde en de openbare veiligheid te beschermen.

‡LW-AGF|LDFCE-HJBBFVT‡

65 Gelet op een en ander moet op de derde vraag worden geantwoord dat het beginsel van vrij verkeer van pyrotechnische artikelen zoals neergelegd in met name artikel 6, lid 2, van richtlijn 2007/23 aldus moet worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding, die het bezit of gebruik door en de verkoop aan consumenten van vuurwerk met meer dan 1 kg pyrotechnische sas beperkt, voor zover deze regeling geschikt is om de openbare orde en de openbare veiligheid te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is om deze fundamentele belangen te beschermen, hetgeen aan de verwijzende rechter staat om na te gaan."

4.2.3. Hoewel de bepaling dus niet strijdig blijkt met de uniale wetgeving heeft de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, artikel 2 van het koninklijk besluit van 9 februari 2024 toch vernietigd, wegens schending van de materiëlemotiveringsplicht op grond van volgende overwegingen:

"23. Dat de verwerende partij nog steeds een beperkende maatregel als de voorliggende vermag te nemen, ontheft haar evenwel niet van de op haar rustende verplichting om de genomen beperkende maatregel – hij weze verordenend van aard –, ook wanneer zij deze uitdrukkelijk (her)bevestigt, redelijkerwijze te verantwoorden in het licht van de met artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU beoogde doelstellingen, namelijk ter bescherming van de openbare orde of gezondheid en veiligheid of omwille van milieubescherming.

Bij de beoordeling van het tweede middel is reeds gebleken dat de materiëlemotiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht komt het de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht voorts niet toe om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het komt de verwerende partij dan ook toe opdat de rechter zijn wettigheidstoezicht zou kunnen uitoefenen, inzichtelijk te maken dat de regeling inzake de begrenzing tot één kilogram pyrotechnische sas daadwerkelijk vereist en geschikt is om (een of meer van) de in artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU beoogde fundamentele belangen te beschermen en niet verder gaat dan daartoe nodig is.

24. Een draagkrachtige verantwoording waarom het nodig is de één kilogram-grens te herbevestigen mag te dezen des te meer worden verwacht in het licht van, eensdeels, de eerdere regelgevende initiatieven en, anderdeels, het overleg met de pyrotechnische sector dat nog op initiatief van de verwerende partij bovenop 'de minimale wettelijk verplichte raadpleging van de bijzondere raadgevende commissie Verbruik als vertegenwoordiger van de betrokken sectoren' aan het bestreden besluit is voorafgegaan.

Tijdens de totstandkoming van het bestreden besluit heeft de verwerende partij met een e-mail van 6 september 2023 het 'Forum Springstoffen' geraadpleegd over het ontwerp dat tot het bestreden besluit heeft geleid. In die e-mail wijst de FOD Economie erop dat er wijzigingen zijn aangebracht ten opzichte van een eerdere versie die aan het 'Forum Springstoffen' is voorgelegd. Met een e-mail van 2 oktober 2023 antwoorden de verzoekende partijen dat in vorige ontwerpen die werden voorgelegd, was voorzien in een verhoging van de hoeveelheid vuurwerk geschikt voor particulier gebruik naar twee kilogram PTS. Zij wijzen tevens op eerder overleg waaruit zij hebben begrepen dat het inperken van het assortiment dat een kleinhandelaar kan aanbieden, gepaard zou gaan met

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

een versoepeling van de hoeveelheid vuurwerk die een consument onder zich mag houden. Op 3 oktober 2023 beperkt de FOD Economie zich ertoe mee te delen dat het ontwerp dat leidt tot het bestreden besluit 'veel beperkter' is en 'voornamelijk tot doel heeft huidige reglementering in overeenstemming te brengen met de [Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022] betreffende het tegengaan van de oneigenlijke aanwending van pyrotechnische artikelen bedoeld voor het grote publiek', zonder inhoudelijke uitleg te verschaffen omtrent het behoud, ondanks de eerdere initiatieven, van de één kilogram-regel. In het advies van 9 oktober 2023 dat de sector vervolgens, op haar verzoek, aan de verwerende partij heeft verstrekt, heeft deze nogmaals aangedrongen op een versoepeling zoals eerder in het vooruitzicht werd gesteld.

Uit (de aanhef van) het bestreden besluit, noch uit enig ander document dat er *ex ante* aan ten grondslag ligt, blijkt waarom alsnog is beslist tot de handhaving van de één kilogram-grens. Evenmin bevat de Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022 hieromtrent enige indicatie.

Het uitdrukkelijk herbevestigen van de één kilogram-regeling staat ook haaks op eerdere regelgevende initiatieven die door de verwerende partij zijn genomen – ook al werden deze niet gefinaliseerd. Deze initiatieven beoogden binnen een ruimer geheel van maatregelen en beperkingen net een versoepeling van de één kilogram-grens, namelijk door deze grens per persoon op te trekken naar twee kilogram, met dien verstande dat de maximale totale hoeveelheid springstoffen die per individuele woning wordt opgeslagen, zou worden beperkt tot vijf kilogram pyrotechnische sas. De verzoekende partijen hebben zoals hiervoor is uiteengezet in het kader van hun communicatie met de FOD Economie tijdens het wetgevingsproces voorafgaand aan het bestreden besluit uitdrukkelijk naar deze initiatieven verwezen. Zo verwijzen zij onder meer naar een ontwerp van ministerieel besluit 'betreffende de lijst van springstoffen en hun hoeveelheden die vrij mogen worden bijgehouden, opgeslagen, vervoerd en gebruikt door een particulier' dat door de verwerende partij op 19 januari 2021 ter advies aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, werd voorgelegd en door de verzoekende partijen wordt bijgebracht. Met dat ontwerpbesluit werd wel degelijk een versoepeling tot twee kilogram pyrotechnische sas beoogd in de zin zoals hiervoor is beschreven.

De verwerende partij betwist deze (feitelijke) uiteenzetting van de verzoekende partijen niet.

Doordat klaarblijkelijk de verwerende partij zelf nog een dergelijke versoepeling (van één kilogram naar twee kilogram) ernstig heeft overwogen, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de objectieve en redelijke verantwoording voor (de herbevestiging van) de beperking tot één kilogram pyrotechnische sas en de noodzakelijkheid ervan 'ter bescherming van de openbare orde of gezondheid en veiligheid of omwille van milieubescherming' zodanig voor de hand liggend is dat de verantwoording daarvoor zich opdringt zonder dat die zou moeten blijken uit de bestreden beslissing of uit het dossier op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

25. Het argument van de verwerende partij tot slot zoals uitgedrukt in een e-mail van de FOD Economie van 3 oktober 2023, namelijk dat het ontwerp dat tot het bestreden besluit heeft geleid, beperkter van opzet is en slechts 'voornamelijk tot doel heeft huidige reglementering in overeenstemming te brengen met de [Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022] betreffende het tegengaan van de oneigenlijke aanwending van pyrotechnische artikelen bedoeld voor het grote publiek', doet niet anders besluiten, al was het maar omdat zoals hiervoor is gebleken, in die Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022 daaromtrent niets is bepaald, laat staan waarom die maatregel noodzakelijk zou zijn ter bescherming van de door artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU geviseerde belangen.

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

Zelfs in haar laatste memorie – daargelaten of zulke *ex post* motivering nog in aanmerking kan worden genomen –, onderneemt de verwerende partij daartoe geen draagkrachtige poging. Dat zij de mening is toegedaan dat de opvatting over de hoeveelheid vuurwerk dat een particulier onder zich mag houden mogelijk streng is maar dat de Raad van State daartegen geen bescherming kan bieden en dat zij het voor de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid op het Belgische grondgebied het 'opportuun' mag achten om strengere regelgeving aan te nemen dan bijvoorbeeld in de buurlanden, kunnen bezwaarlijk volstaan of worden aangezien als een afdoende verantwoording waarom deze regeling vereist en geschikt is om de openbare orde en de openbare veiligheid of gezondheid te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is om deze fundamentele belangen te beschermen.

Een schending van de materiëlemotiveringsplicht ligt derhalve voor wat artikel 2 van het bestreden besluit betreft.

26. Het aangevoerde derde middel is in de aangegeven mate gegrond."

4.2.4. Het behoud van de hoeveelheid vuurwerk ten belope van één kilogram pyrotechnische sas die een consument onder zich mag houden zonder vergunning (artikel 2 van het ontwerp) wordt als volgt verantwoord in het verslag aan de Koning:

"De hoeveelheid vuurwerk die een particulier onder zich mag houden wordt in dit ontwerp niet gewijzigd: dit blijft maximaal één kilogram pyrotechnische sas. Deze hoeveelheid is al jaren een twistpunt.

Bepaalde organisaties, onder andere lokale besturen, de stichting Brandwonden en dierenrechtenorganisaties, dringen aan op strengere beperkingen of zelfs een totaalverbod op de verkoop aan het grote publiek. Evenwel is dit niet conform aan de richtlijn 2013/29/EU die niet toelaat om de verkoop van vuurwerk van categorie F1 aan het grote publiek te verbieden.

Anderzijds dringen de economische operatoren uit de vuurwerksector al jaren aan om toegelaten te worden om veel grotere hoeveelheden aan een particulier te verkopen. Zij argumenteren dat het in de praktijk niet altijd mogelijk is om alle artikelen van de categorie F2, die in principe toegelaten zijn voor consumenten, ook aan consumenten te verkopen en dit door de beperking tot één kilogram. Er bestaan inderdaad artikelen in de categorie F2 die per stuk meer dan één kilogram pyrotechnische sas bevatten en de verkoop van dergelijke artikelen aan particulieren is bijgevolg verboden in België. Dergelijke omstandigheid is een gevolg van veranderingen in de normen voor pyrotechnische artikelen, waardoor de aangemelde instanties vandaag vuurwerk in de categorie F2 goedkeuren waarvan de pyrotechnische samenstelling veel groter is dan op het moment dat de richtlijn 2013/29/EU ingevoerd werd.

Het wordt echter niet opportuun geacht om de maximaal toegestane hoeveelheid te verhogen om de volgende redenen:

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

– de Belgische markttoezichtsautoriteit stelt sinds 2017 vast dat een significant deel van het vuurwerk niet voldoet aan de essentiële veiligheidseisen (https://economie.fgov.be/nl/themas/kwaliteit-veiligheid/veiligheid-van-goederen-en/specifieke-reglementeringen/springstoffen-en-feestvuurwerk/springstoffen-en-feestvuurwerk). Wanneer we deze vaststelling extrapoleren, betekent dit dat er significante redenen zijn om aan te nemen dat veel van het vuurwerk dat op de markt is, onveilig is. Ook andere EU-lidstaten die gelijkaardige tests uitvoeren, stellen elk jaar opnieuw gebreken vast (https://prosafe.org/images/Documents/JAHARP2021/08-PYRO/JAHARP2021-08_-_Laymans_Report.pdf; https://www.ilent.nl/onderwerpen/vuurwerk/nieuws/2024/12/27/inspectie-keurt-bijna-41-van-getest-f2-vuurwerk-af;[6] https://www.ilent.nl/actueel/nieuws/2025/10/27/ilt-haalt-risicovol-f1-vuurwerk-van-de-markt). Dit betekent dus dat er een jarenlang voortdurend gevaarlijk kwaliteitsprobleem is bij een belangrijk deel van het vuurwerk dat op de markt komt. De toegestane hoeveelheid verhogen, komt dus neer op een verhoging van het risico op incidenten;

– de ontwikkelingen in de Europese context gaan niet in de richting van een verhoging van de toegestane drempels voor de verkoop aan het grote publiek. Nederland is aan het ijveren om een algemeen vuurwerkverbod voor consumenten in te voeren. Mocht deze maatregel erdoor komen, is het aannemelijk dat de Nederlandse vuurwerksector zal proberen de overgebleven voorraden in andere EU-lidstaten te verkopen, waaronder België, een nabijgelegen markt met een gemeenschappelijke taal. Bijgevolg zou het verhogen van de limiet een overschot aan producten op onze markt kunnen aantrekken en opnieuw het risico op incidenten verhogen.

Daarnaast heeft de Europese Commissie een publieke raadpleging georganiseerd over de richtlijn 2013/29/EU. Het evaluatierapport van de Europese Commissie van 12 september 2025 vond meerdere problemen in de richtlijn die een negatief effect hebben op de veiligheid (https://ec.europa.eu/transparency/documents-register/detail?ref=SWD(2025)268&lang=en).

Het is dus niet redelijk om vandaag te voorzien in een wijziging van de hoeveelheid vuurwerk die een consument mag bezitten."

4.2.5. Artikel 4, leden 1 en 2, van richtlijn 2013/29/EU bepaalt:

"1. De lidstaten mogen het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen die aan de eisen van deze richtlijn voldoen niet verbieden, beperken of belemmeren.

2. Deze richtlijn laat onverlet dat een lidstaat omwille van de openbare orde of gezondheid en veiligheid, of omwille van milieubescherming maatregelen neemt om het bezit, gebruik en/of de verkoop aan het grote publiek van vuurwerk van de categorieën F2 en F3, pyrotechnische artikelen voor theatergebruik en andere pyrotechnische artikelen te verbieden of te beperken."

Artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU vormt de opvolger van artikel 6, lid 2, van richtlijn 2007/23/EG. Gelet op de hiervoor vermelde overwegingen van het Hof van Justitie vermag de steller van het ontwerp, eveneens op grond van artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU,

[6] De derde hyperlink in de toelichting in het verslag aan de Koning is niet toegankelijk, wat moet worden gecorrigeerd, maar de bron is wel beschikbaar via https://www.ilent.nl/actueel/nieuws/2024/12/27/inspectie-keurt-bijna-41-van-getest-f2-vuurwerk-af.

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

maatregelen te nemen die de opslag van pyrotechnische artikelen betreft, omwille van de openbare veiligheid of gezondheid en veiligheid.

4.2.6. Uit het voornoemde arrest van het Hof van Justitie blijkt dat pyrotechnische artikelen naar hun aard gevaarlijk zijn en het vereiste de verkoop van pyrotechnische artikelen met meer dan één kilogram pyrotechnische sas aan particulieren te verbinden aan de voorwaarde dat deze particulieren over een vergunning beschikken, geschikt is om de openbare orde en de openbare veiligheid te beschermen en ogenschijnlijk niet verder gaat dan nodig is om de openbare orde en de openbare veiligheid te beschermen.

Net zoals de versie van artikel 265, 7°, van het koninklijk besluit van 23 september 1958 die het voorwerp heeft uitgemaakt van de prejudiciële procedure voor het Hof van Justitie waarover het hiervoor vernoemde arrest werd gewezen, houdt de door artikel 2 van het ontwerp bevestigde beperking ten belope van één kilogram pyrotechnische sas geen absoluut verbod in op het onder zich houden van méér dan één kilogram pyrotechnische sas. Er wordt enkel vereist dat de consument over een vergunning beschikt wanneer hij een hoeveelheid feestvuurwerk en vuurwerk voor technisch gebruik en/of seinvuurwerk onder zich houdt ten belope van een kilogram erin vervatte pyrotechnische sas.

De in het verslag aan de Koning aangehaalde verantwoording voor de beperking voor het onder zich houden als consument zonder vergunning ten belope van één kilogram pyrotechnische sas lijkt een voldoende onderbouwde verantwoording te vormen in het licht van, en is evenredig met, de nagestreefde doelstelling van de openbare orde of gezondheid en veiligheid. Gelet op de in het verslag aan de Koning aangehaalde vermeend brede beschikbaarheid van gevaarlijke vuurwerkartikelen die resulteren in ongevallen, is het aannemelijk dat een hogere toegelaten limiet op het aantal kilogram pyrotechnische sas dat een consument onder zich mag houden zonder vergunning, het potentiële risico van pyrotechnische artikelen voor de openbare orde of gezondheid en veiligheid nog zou verhogen.

4.2.7. De afdeling Wetgeving beschikt niet over voldoende feitelijke gegevens om de juistheid van de door de stellers van het ontwerp aangevoerde gevaren van vuurwerk, dat nochtans in beginsel overeenkomstig richtlijn 2013/29/EU op de markt mag worden gebracht, te beoordelen, maar voor zover die niet worden weerlegd, kan worden aangenomen dat de aangevoerde motieven voldoende aannemelijk maken dat de regeling vervat in artikel 2 van het ontwerp daadwerkelijk vereist en geschikt is om (een of meer van) de in artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU beoogde fundamentele belangen te beschermen en niet verder gaat dan daartoe nodig is.

SLOTOPMERKING

5. Op 12 maart 2026 heeft de Raad van State advies uitgebracht over een wetsvoorstel, dat onder meer ook tot doel had sommige van de door dit ontwerp gewijzigde bepalingen te wijzigen.[7] Dat voorstel en het voorliggende ontwerp kunnen moeilijk samen doorgang vinden,

[7] Adv.RvS 78.924/1 van 12 maart 2026 over een voorstel van wet 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 betreffende het op de markt

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

zodat er zorgvuldig zal moeten over worden gewaakt dat de beoogde wijzigingen aan het koninklijk besluit van 23 september 1958 op coherente wijze worden doorgevoerd. Ook de door dat wetsvoorstel beoogde wijzigingen aan het koninklijk besluit van 20 oktober 2015 'betreffende het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen' zullen desgevallend met het oog op de coherentie met dit ontwerp moeten worden heroverwogen.

*

aanbieden van pyrotechnische artikelen, teneinde de verkoop, het vervoer en het bezit van bepaalde pyrotechnische artikelen te beperken' (*Parl.St*. Kamer 2025-26, nr. 56-1270/001).

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

*

PORTÉE DU PROJET

2. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis a pour objet de modifier l'arrêté royal du 23 septembre 1958 'portant règlement général sur la fabrication, l'emmagasinage, la détention, le débit, le transport et l'emploi des produits explosifs' et l'arrêté royal du 20 octobre 2015 'concernant la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques'.

Le projet a pour objet, en application de l'article 4, paragraphe 2, de la directive 2013/29/UE du Parlement européen et du Conseil du 12 juin 2013 'relative à l'harmonisation des législations des États membres concernant la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques (refonte)' (ci-après : la directive 2013/29/UE), de prendre un certain nombre de mesures visant à interdire ou à restreindre la possession, l'utilisation et/ou la vente au grand public de certaines catégories d'artifices de divertissement, d'articles pyrotechniques destinés au théâtre et d'autres articles pyrotechniques. Ce faisant, il vise également à mettre en œuvre la décision du Comité des Ministres Benelux du 27 septembre 2022 'relative à la lutte contre l'utilisation abusive d'articles pyrotechniques destinés au grand public'.

Le projet vise à répondre à l'annulation, par l'arrêt n° 263.383 du 22 mai 2025 du Conseil d'État, section du contentieux administratif, de l'arrêté royal du 9 février 2024 'modifiant l'arrêté royal du 23 septembre 1958 portant règlement général sur la fabrication, l'emmagasinage, la détention, le débit, le transport et l'emploi des produits explosifs et l'arrêté royal du 20 octobre 2015 concernant la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques'.

L'article 1er du projet modifie l'article 260 de l'arrêté royal du 23 septembre 1958. Le paragraphe 2 à nouveau inséré a pour objet de dispenser, pour une quantité limitée de certaines sortes d'articles pyrotechniques, les détaillants qui ne sont pas des débitants d'artifices de joie d'une autorisation de stockage pour la détention et le débit de ces produits.

L'article 2 modifie l'article 265 de l'arrêté royal du 23 septembre 1958 et a pour objet de déterminer quelles sont les sortes d'artifices qu'un particulier peut détenir sans autorisation.

L'article 3 insère à nouveau un article 265*bis* dans l'arrêté royal du 23 septembre 1958, qui a pour objet de faire également appliquer les limites d'âge, prévues à l'article 13 de l'arrêté royal du 20 octobre 2015 pour la vente d'articles pyrotechniques, à la détention de ces articles.

L'article 4 remplace l'article 267 de l'arrêté royal du 23 septembre 1958 par une disposition qui prévoit que les professionnels peuvent stocker sans autorisation d'autres articles pyrotechniques de la catégorie P1 destinés aux véhicules, à concurrence de cinq kilogrammes de

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

composition pyrotechnique, dans la mesure où ces articles ne sont pas vendus aux particuliers, sauf s'ils ont été montés dans ou sur le véhicule.

L'article 5 modifie l'article 12 de l'arrêté royal du 20 octobre 2015. Ces modifications ont pour objet d'introduire une interdiction pour les opérateurs économiques de mettre à disposition sur le marché aux consommateurs certaines sous-catégories d'articles pyrotechniques de la catégorie P1, ainsi que tous les articles pyrotechniques de la catégorie T1.

L'article 6 modifie l'article 13 de l'arrêté royal du 20 octobre 2015 afin, d'une part, de supprimer une référence à la catégorie T1 compte tenu de l'interdiction générale de la vente des articles pyrotechniques de la catégorie T1 aux consommateurs et, d'autre part, de prévoir que les opérateurs économiques peuvent mettre les articles pyrotechniques des catégories F3, F4, T1, T2 et P2 à disposition sur le marché uniquement à des personnes disposant de connaissances particulières.

L'article 7 modifie l'article 56 de l'arrêté royal du 20 octobre 2015 en supprimant des références aux catégories d'articles pyrotechniques qui, en vertu du projet, ne peuvent plus être offerts aux consommateurs.

FONDEMENT JURIDIQUE

3. Le projet trouve son fondement juridique à l'article 1er, alinéa 1er, de la loi du 28 mai 1956 'relative aux substances et mélanges explosibles ou susceptibles de déflagrer et aux engins qui en sont chargés' et dans l'article IX.4, § 1er, alinéa 1er, 1°, du Code de droit économique, aux dispositions duquel il est fait référence dans le préambule du projet [1].

OBSERVATIONS GÉNÉRALES

4.1. La section de législation du Conseil d'État s'est déjà prononcée auparavant sur un projet similaire dans son avis 75.056/1 du 28 décembre 2023. Ce projet d'arrêté royal est finalement devenu l'arrêté royal du 9 février 2024 'modifiant l'arrêté royal du 23 septembre 1958 portant règlement général sur la fabrication, l'emmagasinage, la détention, le débit, le transport et l'emploi des produits explosifs et l'arrêté royal du 20 octobre 2015 concernant la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques'.

L'arrêté royal du 9 février 2024 a toutefois été annulé par le Conseil d'État, section du contentieux administratif, par l'arrêt n° 263.383 du 22 mai 2025 sur la base de deux moyens jugés fondés. Les dispositions de l'arrêté royal du 9 février 2024 annulé sont reproduites, avec quelques modifications, afin de tenir compte de l'annulation par le Conseil d'état, section du contentieux administratif.

[1] Voir l'avis C.E. 75.056/1 du 28 décembre 2023 sur un projet d'arrêté royal 'modifiant l'arrêté royal du 23 septembre 1958 portant règlement général sur la fabrication, l'emmagasinage, la détention, le débit, le transport et l'emploi des produits explosifs et l'arrêté royal du 20 octobre 2015 concernant la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques' (implicite).

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

4.1.1. La limite d'âge contestée de 18 ans pour la vente aux consommateurs et la détention d'articles pyrotechniques par ces derniers, prévue dans l'arrêté annulé, n'a pas été reproduite dans le projet actuellement à l'examen. L'introduction, à l'article 5 du projet, d'une interdiction de certaines sous-catégories d'articles pyrotechniques de la catégorie P1 et d'une interdiction totale des articles pyrotechniques de la catégorie T1 pour les consommateurs est également justifiée de manière plus circonstanciée dans le rapport au Roi joint au projet. Ces dispositions ne donnent donc lieu à aucune observation.

4.1.2. La règle selon laquelle les particuliers ne peuvent détenir sans autorisation que des artifices à concurrence d'un kilogramme de composition pyrotechnique est maintenue dans le projet actuellement à l'examen, mais est justifiée de manière plus circonstanciée dans le rapport au Roi joint au projet. Par conséquent, il convient d'examiner si cette disposition, qui a été annulée pour violation de l'obligation de motivation matérielle, est adéquatement justifiée dans le cadre du nouvel arrêté, qui s'accompagne d'un rapport circonstancié au Roi (observation 4.2).

4.2. Le Conseil d'État a annulé l'article 2 de l'arrêté royal du 9 février 2024 pour violation de l'obligation de motivation matérielle [2].

4.2.1. L'article 265, 7°, de l'arrêté royal du 23 septembre 1958, tel qu'il a été modifié par l'article 2 de l'arrêté royal annulé, était rédigé comme suit :

> « Aucune autorisation n'est requise pour détenir ;
>
> […]
>
> 7° une quantité d'artifices de joie et d'artifices à usage technique et/ou de signalisation, à concurrence d'un kilogramme de composition pyrotechnique y contenue, des types suivants :
>
> a) les articles pyrotechniques que les opérateurs économiques peuvent mettre à disposition aux consommateurs conformément à l'article 12 de l'arrêté royal du 20 octobre 2015 relatif à la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques ;
>
> b) les amorces à percussion conçues spécialement pour des jouets ;
>
> c) les signaux de détresse classés comme équipement des navires de mer selon l'arrêté royal du 25 avril 2016 relatif aux équipements marins et à l'organisation de la surveillance du marché, et qui sont exclusivement conservés pour être utilisés sur les navires où ils doivent obligatoirement se trouver à bord ».

4.2.2. La limitation confirmée par l'article 2 du projet actuellement à l'examen, selon laquelle les particuliers ne peuvent détenir sans autorisation que des artifices à concurrence d'un kilogramme de composition pyrotechnique, inscrite à l'article 265, 7°, de l'arrêté royal du 23 septembre 1958, a, dans la version remplacée par l'arrêté royal du 25 avril 2004 [3], fait l'objet d'une procédure préjudicielle devant la Cour de justice qui a abouti à l'arrêt du 26 septembre 2018

[2] Voir C.E., 22 mai 2025, n° 263.383, considérants 17 à 26.

[3] Arrêté royal du 25 avril 2004 'modifiant l'arrêté royal du 23 septembre 1958 portant règlement général sur la fabrication, l'emmagasinage, la détention, le débit, le transport et l'emploi des produits explosifs'.

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

dans l'affaire C-137/17 [4]. À cet égard, la Cour de justice a estimé ce qui suit, certes encore sur la base de l'ancienne directive [5] :

> « 52 Enfin, il n'est pas contesté qu'une réglementation nationale, telle que celle en cause au principal, qui interdit la vente d'artifices de divertissement dont la teneur en composition pyrotechnique est supérieure à 1 kg, à des consommateurs ne disposant pas de l'autorisation requise à cet effet, restreint la libre circulation de ces artifices. Or, ainsi qu'il a été précisé au point 49 du présent arrêt, en vertu de l'article 6, paragraphe 1, de la directive 2007/23, une restriction à la libre circulation d'articles pyrotechniques conformes aux exigences émises par cette directive est, en principe, prohibée.
>
> 53 Toutefois, ainsi qu'il a été rappelé au point 50 du présent arrêt, une telle restriction peut être justifiée, en application de l'article 6, paragraphe 2, de cette directive, par des motifs d'ordre, de sécurité ou de sûreté publics, ou encore de protection de l'environnement.
>
> 54 À cet égard, le gouvernement belge a fait valoir, lors de l'audience, que la réglementation nationale en cause au principal vise à protéger l'ordre et la sécurité publics et ne saurait être considérée comme étant manifestement disproportionnée.
>
> 55 Concernant le principe de proportionnalité, s'il appartient en dernier lieu à la juridiction de renvoi de vérifier, lors d'une appréciation globale de toutes les circonstances de droit et de fait pertinentes, si cette réglementation nationale est propre à garantir la réalisation des objectifs poursuivis et ne va pas au-delà de ce qui est nécessaire pour les atteindre, la Cour, appelée à fournir à cette juridiction une réponse utile, est néanmoins compétente pour lui donner des indications, tirées du dossier dont elle dispose ainsi que des observations écrites et orales qui ont été soumises à la Cour, de nature à permettre à ladite juridiction de statuer dans le litige pendant devant elle.
>
> 56 S'agissant, en premier lieu, de l'aptitude de la législation nationale à protéger l'ordre et la sécurité publics, il convient de rappeler que les États membres restent libres de déterminer, conformément à leurs besoins nationaux pouvant varier d'un État membre à l'autre et d'une époque à l'autre, les exigences de l'ordre public et de la sécurité publique. Ainsi, les États membres sont seuls compétents pour le maintien de l'ordre public et la sauvegarde de la sécurité intérieure sur leur territoire et jouissent d'une marge d'appréciation pour déterminer, en fonction de la particularité des contextes sociaux et de l'importance qu'ils attachent à un objectif légitime au regard du droit de l'Union, les mesures qui sont de nature à parvenir à des résultats concrets (voir, en ce sens, arrêts du 15 juin 1999, Heinonen, C-394/97, EU:C:1999:308, point 43 ; du 14 mars 2000, Église de scientologie, C-54/99, EU:C:2000:124, point 17, et du 10 juillet 2008, Jipa, C-33/07, EU:C:2008:396, point 23).
>
> 57 À cet égard, il convient d'ajouter que, selon une jurisprudence constante de la Cour, l'invocation de l'exception d'ordre et de sécurité publics constitue une dérogation au principe fondamental de la libre circulation des marchandises, devant être entendue strictement et dont la portée ne saurait être déterminée unilatéralement par les États membres sans contrôle des institutions de l'Union (voir, par analogie, arrêts du 31 janvier 2006, Commission/Espagne, C-503/03, EU:C:2006:74, point 45 ; du 19 juin 2008, Commission/Luxembourg, C-319/06, EU:C:2008:350, point 30, ainsi que du 13 juillet 2017, E, C-193/16, EU:C:2017:542, point 18 et jurisprudence citée).

[4] CJUE, 26 septembre 2018, C-137/17, *Van Gennip e.a.*, ECLI:EU:C:2018:771.

[5] La directive 2013/29/UE a abrogé la directive 2007/23/CE du Parlement européen et du Conseil du 23 mai 2007 'relative à la mise sur le marché d'articles pyrotechniques'. La directive 2007/23/CE précède la directive 2013/29/UE.

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

58 La Cour a ainsi précisé que la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêts du 31 janvier 2006, Commission/Espagne, C-503/03, EU:C:2006:74, point 46 ; du 19 juin 2008, Commission/Luxembourg, C-319/06, EU:C:2008:350, point 50, et du 17 novembre 2011, Aladzhov, C-434/10, EU:C:2011:750, point 35).

59 En l'occurrence, il convient de constater, ainsi que M. l'avocat général l'a relevé au point 88 de ses conclusions, que les articles pyrotechniques constituent des produits par nature dangereux pouvant, notamment pour les articles dont la teneur en composition pyrotechnique est supérieure à 1 kg, porter atteinte à la sécurité des personnes. Il a également indiqué à juste titre que ces articles, du fait de leur nature même et en fonction des circonstances dans lesquelles ils sont utilisés, pouvaient troubler l'ordre public.

60 Partant, le fait de subordonner la vente aux particuliers d'articles pyrotechniques, dont la teneur en composition pyrotechnique est supérieure à 1 kg, à l'obtention, par ces particuliers, d'une autorisation est de nature à prévenir les atteintes à l'ordre et à la sécurité publics, dès lors que cette réglementation nationale permet de contrôler et, le cas échéant, de limiter la quantité de composition pyrotechnique se trouvant en possession d'une personne. Par conséquent, ladite réglementation nationale apparaît propre à protéger l'ordre et la sécurité publics.

61 S'agissant, en second lieu, de la question de savoir si la réglementation nationale ne va pas au-delà de ce qui est nécessaire aux fins de protéger les objectifs poursuivis, il convient de rappeler que l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2007/23 confère aux États membres une importante marge d'appréciation quant aux mesures que ces derniers peuvent adopter afin de garantir l'ordre, la sécurité ou la sûreté publics, ou encore la protection de l'environnement. Au nombre de ces mesures, qui peuvent porter tant sur la possession que sur l'utilisation et la vente de certains produits pyrotechniques, figurent les mesures d'interdiction comme celles de restriction.

62 En l'occurrence, il ressort du dossier dont dispose la Cour que la réglementation nationale en cause au principal ne prévoit pas d'interdiction absolue de vente des produits pyrotechniques, mais soumet uniquement celle-ci à la condition que le consommateur dispose d'une autorisation préalable lorsqu'il achète des artifices de joie et de signalisation dont la teneur en composition pyrotechnique est supérieure à 1 kg.

63 Il s'ensuit que cette réglementation nationale restreint la vente de certains produits pyrotechniques au consommateur.

64 Par ailleurs, ainsi que M. l'avocat général l'a relevé au point 97 de ses conclusions, des mesures moins restrictives, comme l'enregistrement à la suite de l'achat de produits contenant un certain poids de composition pyrotechnique, ne semblent pas être aussi efficaces pour protéger les intérêts fondamentaux invoqués par le gouvernement belge. Une telle formalité permet, certes, de déterminer la quantité de composition pyrotechnique acquise par un consommateur, mais non pas d'influer sur la quantité pouvant être acquise ni, par conséquent, de lutter de manière aussi efficace contre les atteintes aux intérêts fondamentaux en cause. Par conséquent, la réglementation nationale en cause au principal ne semble pas aller au-delà de ce qui est nécessaire aux fins de protéger l'ordre et la sécurité publics.

65 Eu égard à l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la troisième question que le principe de la libre circulation des articles pyrotechniques, tel que prévu, notamment, à l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2007/23, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à une réglementation nationale, telle que celle en

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

cause au principal, qui interdit la détention ou l'utilisation par les consommateurs et la vente à ces derniers d'artifices de divertissement dont la teneur en composition pyrotechnique est supérieure à 1 kg dans la mesure où cette réglementation est propre à garantir l'ordre et la sécurité publics et qu'elle ne va pas au-delà de ce qui est nécessaire aux fins de protéger ces intérêts fondamentaux, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier. »

4.2.3. Bien que la disposition ne soit donc pas contraire à la législation de l'Union, le Conseil d'État, section du contentieux administratif, a toutefois annulé l'article 2 de l'arrêté royal du 9 février 2024, pour violation de l'obligation de motivation matérielle, sur la base des considérants suivants :

« 23. Dat de verwerende partij nog steeds een beperkende maatregel als de voorliggende vermag te nemen, ontheft haar evenwel niet van de op haar rustende verplichting om de genomen beperkende maatregel – hij weze verordenend van aard –, ook wanneer zij deze uitdrukkelijk (her)bevestigt, redelijkerwijze te verantwoorden in het licht van de met artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU beoogde doelstellingen, namelijk ter bescherming van de openbare orde of gezondheid en veiligheid of omwille van milieubescherming.

Bij de beoordeling van het tweede middel is reeds gebleken dat de materiëlemotiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht komt het de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht voorts niet toe om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het komt de verwerende partij dan ook toe opdat de rechter zijn wettigheidstoezicht zou kunnen uitoefenen, inzichtelijk te maken dat de regeling inzake de begrenzing tot één kilogram pyrotechnische sas daadwerkelijk vereist en geschikt is om (een of meer van) de in artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU beoogde fundamentele belangen te beschermen en niet verder gaat dan daartoe nodig is.

24. Een draagkrachtige verantwoording waarom het nodig is de één kilogram-grens te herbevestigen mag te dezen des te meer worden verwacht in het licht van, eensdeels, de eerdere regelgevende initiatieven en, anderdeels, het overleg met de pyrotechnische sector dat nog op initiatief van de verwerende partij bovenop 'de minimale wettelijk verplichte raadpleging van de bijzondere raadgevende commissie Verbruik als vertegenwoordiger van de betrokken sectoren' aan het bestreden besluit is voorafgegaan.

Tijdens de totstandkoming van het bestreden besluit heeft de verwerende partij met een e-mail van 6 september 2023 het 'Forum Springstoffen' geraadpleegd over het ontwerp dat tot het bestreden besluit heeft geleid. In die e-mail wijst de FOD Economie erop dat er wijzigingen zijn aangebracht ten opzichte van een eerdere versie die aan het 'Forum Springstoffen' is voorgelegd. Met een e-mail van 2 oktober 2023 antwoorden de verzoekende partijen dat in vorige ontwerpen die werden voorgelegd, was voorzien in een verhoging van de hoeveelheid vuurwerk geschikt voor particulier gebruik naar twee kilogram PTS. Zij wijzen tevens op eerder overleg waaruit zij hebben begrepen dat het inperken van het assortiment dat een kleinhandelaar kan aanbieden, gepaard zou gaan met een versoepeling van de hoeveelheid vuurwerk die een consument onder zich mag houden. Op 3 oktober 2023 beperkt de FOD Economie zich ertoe mee te delen dat het ontwerp dat leidt tot het bestreden besluit 'veel beperkter' is en 'voornamelijk tot doel heeft huidige

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

reglementering in overeenstemming te brengen met de [Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022] betreffende het tegengaan van de oneigenlijke aanwending van pyrotechnische artikelen bedoeld voor het grote publiek', zonder inhoudelijke uitleg te verschaffen omtrent het behoud, ondanks de eerdere initiatieven, van de één kilogram-regel. In het advies van 9 oktober 2023 dat de sector vervolgens, op haar verzoek, aan de verwerende partij heeft verstrekt, heeft deze nogmaals aangedrongen op een versoepeling zoals eerder in het vooruitzicht werd gesteld.

Uit (de aanhef van) het bestreden besluit, noch uit enig ander document dat er *ex ante* aan ten grondslag ligt, blijkt waarom alsnog is beslist tot de handhaving van de één kilogram-grens. Evenmin bevat de Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022 hieromtrent enige indicatie.

Het uitdrukkelijk herbevestigen van de één kilogram-regeling staat ook haaks op eerdere regelgevende initiatieven die door de verwerende partij zijn genomen – ook al werden deze niet gefinaliseerd. Deze initiatieven beoogden binnen een ruimer geheel van maatregelen en beperkingen net een versoepeling van de één kilogram-grens, namelijk door deze grens per persoon op te trekken naar twee kilogram, met dien verstande dat de maximale totale hoeveelheid springstoffen die per individuele woning wordt opgeslagen, zou worden beperkt tot vijf kilogram pyrotechnische sas. De verzoekende partijen hebben zoals hiervoor is uiteengezet in het kader van hun communicatie met de FOD Economie tijdens het wetgevingsproces voorafgaand aan het bestreden besluit uitdrukkelijk naar deze initiatieven verwezen. Zo verwijzen zij onder meer naar een ontwerp van ministerieel besluit 'betreffende de lijst van springstoffen en hun hoeveelheden die vrij mogen worden bijgehouden, opgeslagen, vervoerd en gebruikt door een particulier' dat door de verwerende partij op 19 januari 2021 ter advies aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, werd voorgelegd en door de verzoekende partijen wordt bijgebracht. Met dat ontwerpbesluit werd wel degelijk een versoepeling tot twee kilogram pyrotechnische sas beoogd in de zin zoals hiervoor is beschreven.

De verwerende partij betwist deze (feitelijke) uiteenzetting van de verzoekende partijen niet.

Doordat klaarblijkelijk de verwerende partij zelf nog een dergelijke versoepeling (van één kilogram naar twee kilogram) ernstig heeft overwogen, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de objectieve en redelijke verantwoording voor (de herbevestiging van) de beperking tot één kilogram pyrotechnische sas en de noodzakelijkheid ervan 'ter bescherming van de openbare orde of gezondheid en veiligheid of omwille van milieubescherming' zodanig voor de hand liggend is dat de verantwoording daarvoor zich opdringt zonder dat die zou moeten blijken uit de bestreden beslissing of uit het dossier op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

25. Het argument van de verwerende partij tot slot zoals uitgedrukt in een e-mail van de FOD Economie van 3 oktober 2023, namelijk dat het ontwerp dat tot het bestreden besluit heeft geleid, beperkter van opzet is en slechts 'voornamelijk tot doel heeft huidige reglementering in overeenstemming te brengen met de [Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022] betreffende het tegengaan van de oneigenlijke aanwending van pyrotechnische artikelen bedoeld voor het grote publiek', doet niet anders besluiten, al was het maar omdat zoals hiervoor is gebleken, in die Benelux-beschikking M(2002)7 van 27 september 2022 daaromtrent niets is bepaald, laat staan waarom die maatregel noodzakelijk zou zijn ter bescherming van de door artikel 4, lid 2, van richtlijn 2013/29/EU geviseerde belangen.

Zelfs in haar laatste memorie – daargelaten of zulke *ex post* motivering nog in aanmerking kan worden genomen –, onderneemt de verwerende partij daartoe geen draagkrachtige poging. Dat zij de mening is toegedaan dat de opvatting over de hoeveelheid

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

vuurwerk dat een particulier onder zich mag houden mogelijk streng is maar dat de Raad van State daartegen geen bescherming kan bieden en dat zij het voor de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid op het Belgische grondgebied het 'opportuun' mag achten om strengere regelgeving aan te nemen dan bijvoorbeeld in de buurlanden, kunnen bezwaarlijk volstaan of worden aangezien als een afdoende verantwoording waarom deze regeling vereist en geschikt is om de openbare orde en de openbare veiligheid of gezondheid te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is om deze fundamentele belangen te beschermen.

Een schending van de materiëlemotiveringsplicht ligt derhalve voor wat artikel 2 van het bestreden besluit betreft.

26. Het aangevoerde derde middel is in de aangegeven mate gegrond. »

4.2.4. Le maintien de la quantité de feux d'artifice, à concurrence d'un kilogramme de composition pyrotechnique, qu'un particulier peut détenir sans autorisation (article 2 du projet) est justifié comme suit dans le rapport au Roi :

« La quantité de feux d'artifice qu'un particulier peut détenir n'est pas modifiée dans ce projet : celle-ci reste limitée à un maximum d'un kilogramme de composition pyrotechnique. Cette limitation est un point de discussion depuis des années.

Certaines organisations, telles que les autorités locales, la Fondation des Brûlés et les organisations de défense des droits des anima4x, plaident pour des restrictions plus sévères, voire une interdiction totale de la vente des artifices au grand public. Cependant, cela ne serait pas conforme à la directive 2013/29/UE qui ne permet pas d'interdire la vente de feux d'artifice de catégorie F1 au grand public.

D'autre part, les opérateurs économiques du secteur des feux d'artifice font pression depuis des années pour être autorisés à vendre des quantités beaucoup plus importantes à un particulier. Ils soutiennent qu'il n'est pas toujours possible dans la pratique de vendre tous les articles de la catégorie F2 aux consommateurs en raison de la limitation à un kilogramme, bien que ces articles soient en principe autorisés pour les consommateurs. Il existe en effet certains articles de la catégorie F2 qui contiennent chacun plus d'un kilogramme de composition pyrotechnique, rendant leur vente aux particuliers interdite en Belgique. Une telle circonstance est due à des modifications apportées aux normes relatives aux articles pyrotechniques, qui ont conduit les organismes notifiés à approuver aujourd'hui des feux d'artifice de catégorie F2 dont la composition pyrotechnique est beaucoup plus grande qu'au moment de l'introduction de la directive 2013/29/UE.

Il n'est cependant pas jugé opportun d'augmenter la quantité maximale autorisée pour les motifs suivants :

- L'autorité de surveillance du marché belge constate depuis 2017 qu'une proportion significative de feux d'artifice ne répondent pas aux exigences essentielles de sécurité (https://economie.fgov.be/fr/themes/qualite-securite/securite-des-produits-et/reglementations-specifiques/explosifs-et-artifices-de-joie/explosifs-et-artifices-de-joie). Si on extrapole cette constatation, cela signifie qu'il y a des raisons sérieuses de supposer qu'une grande partie des feux d'artifice disponibles sur le marché sont dangereux. D'autres États membres de I'UE qui effectuent des tests des similaires identifient également des défauts chaque année (https://prosafe.org/images/Documents/JAHARP2021/08-PYRO/JAHARP2021-08_-_Laymans_Report.pdf; https://www.ilent.nl/onderwerpen/vuurwerk/nieuws/2024/ 12/27Iinspectie~ keurt-bijna-41-van~getest~f2-vuurwerk-af ;~ /www.ilent.nl/actueel/nieuws/2025/1 0/2 7/j ItMhaalt-risicovol-f1 ~vuurwerk"vanwde~markt). Cela signifie donc qu'il existe un problème de qualité, dangereux et persistant, depuis des années pour une part importante des feux

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡

d'artifice mis sur le marché. Augmenter la quantité autorisée, revient donc à augmenter le risque d'incidents ;

- l'évolution du contexte européen ne va pas dans le sens d'une augmentation des seuils autorisés pour les ventes au grand public. Les Pays-Bas poussent pour une interdiction généralisée des feux d'artifice pour les consommateurs. Si cette mesure est adoptée, il est probable que le secteur néerlandais des feux d'artifice tentera de vendre ses stocks restants dans d'autres États membres de l'UE, dont la Belgique, marché proche et avec une langue en commun. Par conséquent, augmenter la limite pourrait attirer sur notre marché un excédent de produits et encore une fois augmenter le risque d'incidents.

Par ailleurs, la Commission européenne a lancé une consultation publique pour évaluer les dispositions de la directive 2013/29/UE. Le rapport d'évaluation de la Commission européenne du 12 septembre 2025, a identifié plusieurs problèmes dans la directive ayant un impact négatif sur la sécurité (https://ec.europa.eu/transparence/documents-register/detail?ref=SWD(2025)268&lang=en).

Il n'est dès lors pas raisonnable de prévoir aujourd'hui une modification de la quantité de feux d'artifice qu'un consommateur peut posséder ».

4.2.5. L'article 4, paragraphes 1 et 2, de la directive 2013/29/UE dispose :

« 1. Les États membres s'abstiennent d'interdire, de restreindre ou d'entraver la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques qui satisfont aux exigences de la présente directive.

2. La présente directive ne fait pas obstacle à la prise, par un État membre, de mesures qui visent, pour des motifs d'ordre public, de sûreté, de santé et de sécurité, ou de protection de l'environnement, à interdire ou à restreindre la possession, l'utilisation et/ou la vente, à des particuliers, d'artifices de divertissement des catégories F2 et F3, d'articles pyrotechniques destinés au théâtre et d'autres articles pyrotechniques. »

L'article 4, paragraphe 2, de la directive 2013/29/UE de la directive 2013/29/UE succède à l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2007/23/CE. Compte tenu des considérants de la Cour de justice précités, l'auteur du projet peut, également sur la base de l'article 4, paragraphe 2, de la directive 2013/29/UE, prendre des mesures concernant le stockage d'articles pyrotechniques, pour des motifs de sécurité publique, ou de santé et de sécurité.

4.2.6. Il ressort de l'arrêt précité de la Cour de justice que les articles pyrotechniques constituent des produits par nature dangereux et que le fait de subordonner la vente aux particuliers d'articles pyrotechniques, dont la teneur en composition pyrotechnique est supérieure à un kilogramme, à l'obtention, par ces particuliers, d'une autorisation, apparaît propre à protéger l'ordre et la sécurité publics et ne va apparemment pas au-delà de ce qui est nécessaire pour protéger l'ordre et la sécurité publics.

Tout comme la version de l'article 265, 7° de l'arrêté royal du 23 septembre 1958, qui a fait l'objet de la procédure préjudicielle devant la Cour de justice au terme de laquelle l'arrêt susmentionné a été rendu, la limitation à concurrence d'un kilogramme de composition pyrotechnique confirmée par l'article 2 du projet n'implique pas une interdiction absolue de détenir plus d'un kilogramme de composition pyrotechnique. Il est uniquement requis que le consommateur dispose d'une autorisation lorsqu'il détient une quantité d'artifices de joie et

‡LW-AGF[LDFCE-HJBBFVT‡

d'artifices à usage technique et/ou de signalisation, à concurrence d'un kilogramme de composition pyrotechnique y contenue.

La justification citée dans le rapport au Roi pour la limitation de la détention, en tant que consommateur sans autorisation, d'artifices à concurrence d'un kilogramme de composition pyrotechnique, semble constituer une justification suffisamment étayée à la lumière de l'objectif poursuivi en matière d'ordre public ou de santé et de sécurité, et est proportionnée à celui-ci. Compte tenu de la grande disponibilité alléguée, visée dans le rapport au Roi, d'articles pyrotechniques dangereux qui entraînent des accidents, il est admissible qu'une augmentation de la limite autorisée du nombre de kilos de composition pyrotechnique qu'un consommateur peut détenir sans autorisation augmenterait encore le risque potentiel que représentent ces articles pour l'ordre public ou la santé et la sécurité publics.

4.2.7. La section de législation ne dispose pas de données factuelles suffisantes pour évaluer l'exactitude des dangers liés aux feux d'artifice invoqués par les auteurs du projet, qui peuvent pourtant, en principe, être mis sur le marché conformément à la directive 2013/29/UE, mais dans la mesure où ceux-ci ne sont pas réfutés, on peut admettre que les motifs invoqués rendent suffisamment plausible le fait que le dispositif prévu à l'article 2 du projet est effectivement nécessaire et propre à protéger (un ou plusieurs des) intérêts fondamentaux visés à l'article 4, paragraphe 2, de la directive 2013/29/UE et qu'elle ne va pas au-delà de ce qui est nécessaire à cet effet.

OBSERVATION FINALE

5. Le 12 mars 2026, le Conseil d'État a rendu un avis sur une proposition de loi, qui avait notamment aussi pour objectif de modifier certaines des dispositions modifiées par ce projet [6]. Cette proposition et le projet à l'examen peuvent difficilement se concrétiser ensemble, de sorte qu'il faudra veiller attentivement à ce que les modifications envisagées de l'arrêté royal du 23 septembre 1958 soient apportées de manière cohérente. Il faudra, le cas échéant, réexaminer les modifications à l'arrêté royal du 20 octobre 2015 'concernant la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques' visées par cette proposition de loi, dans un souci de cohérence avec le projet à l'examen.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER — DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Wim GEURTS — Pierre LEFRANC

[6] Avis C.E. 78.924/1 du 1er mars 2026 sur une proposition de loi 'modifiant l'arrêté royal du 23 septembre 1958 portant règlement général sur la fabrication, l'emmagasinage, la détention, le débit, le transport et l'emploi des produits explosifs et l'arrêté royal du 20 octobre 2015 concernant la mise à disposition sur le marché d'articles pyrotechniques, visant à limiter la vente, le transport et la détention de certains articles pyrotechniques' (*Doc. Parl.*, Chambre, 2025-2026, n° 56-1270/001).

‡LW-AGFILDFCE-HJBBFVT‡